உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சித்தாந்தம்.

தொகுதி எ.] 1918௵ அக்டோபர்மீ [பகுதி ௧௦.

சாந்தோக்யோபநிஷத்து.

எட்டாம் பிரபாடகம்.

கண்டம் ௬.

ஒரு புருடன் சுழுத்தியில் கரணமனைத்தும் ஒடுங்கினவனாய், புறவிடயங்களில் நோக்கில்லாதவனாய், சுவப்பனத்தை யனுபவிக்காதவனாய் எப்போது இருக்கின்றானோ அப்போது நாடிகள்வழியாக" இருதய கமலத்தை யடைகிறான், அவனை யப்போது பாவம் அடைவதில்லை. ஒளி ரூபமாய் விளங்குகிறான்.

௪. ஒரு புருடன் மரணதருவாயிலிருக்கிறபோது அவனைச் சுற்றிலும் அவன் சுற்றத்தினர் வீற்றிருந்து நான் தெரிகிறதா? என்னைத்தெரியுமா? எனக் கேட்கின்றனர். அவனப்போது தன்னிலிருந்து வெளிப்படும் ஆன்மாவை யவன் அறிந்துகொள்ளுகிறான்.

௫. தேகத்திலிருந்து வெளிப்பட்ட ஆன்மா சூரியன்கிரணத்துடன் சேர்ந்து உயரப்போகிறான். அதினாலே பிரணவத்தைத் தியானஞ்செய்து கொண்டு உயரப்போகிறான். சூரியன் பிரமலோகத்திற்கு வாயில் இவ்வாயில் அறிஞர்கள் போகிற இடம், மூடர்கள் தடுக்கப்படும் இடம்.

சிவானுபூதி வெண்பா சந்தநவெண்பா விலை அணா—1.

௬. இருதயத் தாமரையில் நூற்றொரு நாடிகள் இருக்கின்றன. இவைகளிலொன்று மூர்த்தாவை யடைகிறது. இவ்வழியாய் அதிலும்சென்று அமுதத்தை யடைகிறான். மற்ற நாடிகள் குறுக்கு நெடுக்காக விருந்து கொண்டிருக்கின்றன.

கண்டம் ௭.

ஆத்மா (பரமாத்மா) அபகதபாப்மா, விஜர, விமிருத்யு, விசோக, அவிஜிகத்ஸன், அபிபாஸன், சத்தியகாமன், சத்யசங்கல்பனுமாகவிருக்கிறான். இவனைத் தேடவும். இவனை யறியவும் வேண்டியது. இவனை யறிந்தால் சகல கன்மங்களையும், சகல லோகங்களையும் அடைவான.

௨. பிரஜாபதி மூலமாக இவ்வுண்மையைச் சகலதேவர்களும் சகல அசுரர்களும் அறிந்தார்கள். எந்த ஆன்மாவை விசாரித்தால் சகல கன்மங்களையும் சகல லோகங்களையு மடையலாமோ அந்த வான்மாவை யறிவோமெனத் தேவாசுரர் கூட்டத்தில் பேசிக்கொண்டு இந்திரனும் விரோசனனும் ஒருவருக்கொருவர் தெரியாமல் சமித்துக்களுடன் பிரமனை யடைந்தார்கள்.

௩. பிரமலோகத்தில் முப்பத்திரண்டு வருடங்கள் பிரமசரியத்தை அநுஷ்டித்திருந்தார்கள். பிரமா ஒருகாலத்தில் அவர்கள் முன் வந்து எதற்காகத் தவஞ்செய்கிறீர்களென, அவர்கள் தங்கள் கருத்தை வெளியிட்டனர்.

௪. கண் எந்தச் சத்தியைப் பார்க்கிறதோ அதுவே ஆத்மா. எல்லாவற்றிலும் எது தோன்றுகிறதோ அதுவே ஆத்மா. அது அமிருதவஸ்து, அபயவஸ்து, பிரமமென்று சொல்லப்படும்.

மணவழகு.

நீதி.

அர்த்தா க்ருஹே நிவர்த்தந்தே
ஸ்மசாநே மித்ர பாந்தவா
ஸுக்ருதம் துஷ்க்ருதம் சைவ
கச்சந்தம் அநு கச்சதி.

மனிதன் இறந்தால் அவன் வாழ்நாளில் தேடியபொருளனைத்தும் வீட்டிலேயே தங்கிவிடுகின்றன. அவன் சுற்றத்தினர் சுடலை வரையில் போய்த் திரும்பிவிடுகின்றனர், புண்ணிய பாவங்கள் அவனை தொடருகின்றன.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஒரு மணிவாசக விகாசம்.

‘‘ நானுணர்வு அறியாத நன்னியோனே ’’ இப்பாசுரங்களில் நானுமி-யிருக்கின்றமை பற்றி, என்னையாட்கொண்ட அவனது அருளையே தாரக-மாய்க்கொண்டு இம்மணிவாசக விகாசத்தை எடுத்துக்கொண்டது. அஃ-தன்றி இதனைக்கண்ணுறும் சித்தாந்த சிவானுபூதிச்செல்வர்களின் கடாக்ஷ-வீக்ஷண்யத்தாலும், அவர்கள் கண்டு களிதுளும்ப நிற்குங்கால் உண்டாகும் ஆனந்த விருத்தியாகாசம் அவர்கள் ஆசிகளுடன் கிட்டி என்னை உருகிப் பெருக்கிப் பருகற்கினிய பரங்கருணைத்தடங்கடலில்விட்டு உளங்குளிர மூழ்-ந்து கொள்ளவும் குடைந்தாடவும செய்விக்கும் என்னும் துணிவுகொண்டே-மே இங்கு இதனை எடுத்துகொண்டது.

திருவாசகம் கண்டவர் மனத்துள்ளூறிநிற்பது. சிந்திப்போர் மனத்தே சிவமாய்த் திகழுவது. வந்திப்போர் மனத்தே வாசமாய் வீசுவது. இஃது உரைமாண்ட வாசகம். ‘‘ ஊமர்கண்ட கனவினைப்போல் உரைப்பரிய சிவா-னுபவம் ’’ இஃது உணர்ந்தார்க்கும் உணர்வரியது. குருவாசகத்தை யடை-ந்தவர்க்கே திருவாசகம் வெளிப்படும்; ஏனெனில் குருவாசகமே திருவாச-கம். திருவாசகம்-திருத்தெள்ளேணம்-(சிவனோடடைவு) 11-வது பாசுரம்.

‘‘ கயன்மாண்ட கண்ணிதன்பங்க னெனைக்கலந் தாண்டலுமே
யயன்மாண் டருவினைச் சுற்றமுமாண் டவனியின்மேல்
மயன்மாண்டு மற்றுள்ள வாசகமாண் டென்னுடைய
செயன்மாண்ட வாபாடித் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ ’’

இதன் பிண்டப்பொழிப்பான பொருளாவது :—

சிவமேயாய சற்குருதன்னை வந்து தடுத்தாட்கொண்டு அவன் தானே-யாதற்பொருட்டும், வினையறுக்கவேண்டியும் தனது திருவடி தீக்ஷை செய்-ததும், முன்னர் தன்னை ஆட்டுக்கேவலுமிருந்த அயன்மாள, பொம்ம-

காட்டமன்ன வினைகளுமாள, நின்டாமொறுவிட்ட வினைகளுமாள, உலக பசு பாச தொந்தங்களினின்ற கொண்டாட்டமுமாள, ஞானமென்பதின் வரம்பாகிய மோனமுண்டாகவேண்டித் தனது பேச்சுமாள, அத்தகைய அருணிலையில் தனக்கென வோர் செயலில்லாத பற்றற்ற நிலையில், தன் செயலுமாள நாம் ஆனந்தமாகத் தெள்ளேணங்கொட்டிப் பரசிவத்தை வந்திப்போம். சிவனோடு அடைவாக விட்ட இவ்வழியைப் பற்றி நிற்போம் என்றவாறு.

எளியாளவந்த குருவேயாய சிவம், அம்பிகை சமேதராயிருக்குந் திருக்கோலத்தையே “கயன்மாண்ட கண்ணிதன் பங்கனெனைக்கலந்தாண்டலுமே” என்றது. அவிரோத ஞான கடாக்ஷத்தை குறிப்பிக்கவேண்டியே “கலந்து ஆண்டலுமே” என்றது. மகா மாயாசத்தி செயவல்ல சிவத்தோடொன்றியே இராநின்ற அருட்சத்தியாய அம்பிகை கூடநின்று அருள்புரிந்ததோர் முறைமை. அருணகிரிநாதர், கந்தரலங்காரத்தில்

“நீலச்சிகண்டியி லேறும்பிரான் எந்த நேரத்திலும்
கோலக்குறத்தியுடன் வருவான் குருநாதன் சொன்ன
சீலத்தைத் தெளிந்து அறிவார் சிவயோகிகளே
காலத்தை வென்றிருப்பார் மறிப்பார் வெறுங்கர் மகளே”

என்றும், சிவப்பிரகாச சுவாமிகள், சோணசைலமாலையில்

“தண்புனலுனிப்பவழல் படுமிழுதிற் கரைந்தகு நெஞ்சினின் றனையே
பெண்பயி லுருவமொடு நினைந்தெனது பெண்மயலகற்று நாளுளதோ?
வண்புனல் வேந்தனூர் கலிக்குடத்து மணிமுகிற் கலயத்தின்முகந்து
தண்புனலாட்ட வாடுறுஞ்சோண சைலனே கைலைநாயகனே”

என்றும் சுவானுபூதிச்செல்வர்கள் திருவாக்குகளிலெல்லாம் இதற்கு சான்று காணலாம்.

“கயன்மாண்ட கண்ணிதன் பங்கனெனைக்கலந்து “ஆண்டலுமே” என்றதால் சிவமே குருவாக வந்தது பெற்றும்.

திருவாசகம் :—

“அதுபழச் சுவையென அமுதென அறிதற்
கரிதென எளிதென அமரரு மறியார்
இது அவன் திருவுரு இவன்அவ னெனவே
எங்களை யாண்டுகொண்டு இங்கெழுந் தருளு

மதுவளர் பொழிற்றிரு வுத்தர கோச
மங்கை யுள்ளாய்திருப் பெருந்துறை மன்னா
வெதுவெமைப் பணிகொளு மாறது கேட்போம்
எம்பெரு மான்பள்ளி யெழுந்தரு ளாயே"

யாவையும் படைக்குந் தொழிலைக்கொண்ட பிரமன் 'அயன்மாண்டு' என்றது எப்படியெனின், வினைக்கீடாய பிறவியில் பக்குவமுதிர்ந்து சிவ புண்ணியமிரம்பி மலபாகம் பிறந்து சத்திபதிந்து வினையொப்புப் பழுத்தவர்களுக்குக் குருகடாக்ஷ வீக்ஷண்ய தீக்ஷையானே இனியும் அவர்களுக்குப் பிறவியுண்டென்னலாமோ? ஆனது பற்றி அயனுக்கு 'மறுபடியும் படைக்கவேண்டிய விதியில்லாமல் நீங்கியது .— கந்தரலங்காரம்,

"சேல்பட் டழிந்தது செந்தூர்வயற்பொழி றேங்கடம்பின்
மால்பட் டழிந்தது பூங்கொடியார்மன மாமயிலோன்
வேல்பட் டழிந்தது வேலையுஞ்சூரனும் வெற்புமவன்
கால்பட் டழிந்தது இங்கென்றலைமே லயன் கைபெழுத்தே"

எவ்வமயம் குருவருள் பதிந்ததோ அக்கணமே தொட்டு இவனுக்கு மலம் கிடையாது. வறுத்த விதைபோன்று இப்பிறப்பின் வினையும் வலிகுன்றி, மேல்பிரவர்த்தியின்றிப் போதலைக்குறித்தே "அருவினைச் சுற்றமுமாண்டு" என்றது.

வினையினால் பந்தமின்றிப் புனிதனாகிச் சற்குருவருள் தாரகமாய் நிற்குங்காலத்து முன் சப்த அர்த்த நாமரூபமாத்திரத்தானே விளங்காநின்ற உலகமும், அதன்கண்ணுள்ள சிறுபொருள்களாகிய மண், பெண், பொன் என்ற காம, வெகுளி, மயக்கங்களைத் தாரிக்கும், தேய்வு, ஒழிவு, மாறுதல் முதலிய சிற்றின்பக் குணங்களை நாடாது, "ஆரியன் அருளிய சுருதியின் அணிவால் உலகம் துச்சமென்று உணர்ந்திடல் சமாதி" என்ற சந்நிதிமுறையொக்க, 'அவனியின்மேல மயன்மாண்டு' என்றது,

முன்னர் தற்போதங்கொண்டு முரணுற்றெழுந்து எண்ணிறந்த பேத விகற்பங்களும், சாஸ்திரச் சண்டையும், கோத்திராபிமானமும், சமயச் சழக்கும் ஆயவிதண்டை வாதங்களற்று, குருவருள் பெற்றபின்னர் இது அதுவென் றொன்றையு நாடாது பரிபூரணமாகிய பரம்பொருளொன்றி விடத்தே இடையறாப் பற்றுகின்று, உதித்தெழும் மோன சுகமாகிய

மனைவழகு சரித்திரம் (படத்துடன்) விலை அணா—4.

ஆத்ம ஞானவரம்படைவராகையால்" மற்றுள்ள வாசகமாவ்டு" என்றது. திருவாசகம்,

" உலகச் சமயங்களொவ்வாத சாத்திரமாம்
சகலைக் கடலுளாழுயக்கிடந்து தடுமாறும்
கவலைக் கெடுத்துன் கழலிணை தந்தருளும்
செயலைப் பரவினர் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ"

முன்னர் அஞ்ஞானத்தால் யாவுந் தனதெனக்கொண்டு தேகபோத அகங்கார மமகாராதிகளால் விளைந்திருந்தவன், பின்னர் திருவருள் நாட்டத்தால் தனு, கரண, புவன, போகமுதல் யாவும் அவனது எனத்தெளிந்ததாலும், பின்னும் உலகத்திலே செயற்கரிய செய்கை இதைவிட ஒன்றில்லாமையாலும, தனக்கென ஓர் செயலில்லாது பணியறின்று எல்லாம் உன்னுடைய செயலே எனக்கொண்டு அருள்வழிநிற்கும் இதய பாவனையே மேலிட்டினாலும், " என்னுடைய செயல் மாண்டாவரபாடி என்றது இது எல்லாம் சிவன் செயலென்று தன் முயற்சியற்று இருந்தபடி யிருக்கின்ற சுட்டிறந்து நின்ற அனுபூதிமார் தன்மையே யாகும். திருப்போரூர் சந்நிதி முறை,

" தனுவோடிலகு கரணமுடன் சாரும்போக புவனமிவை [யின்றேன்
தமையாமென தென்றுணர்ந்து மயறழைத்துத் கருக்கோடுழல்
உனதாமவைகள் மாயையிடை யுதிக்கச்செய்தாய் நீயதனால்
உள்ளவாறிம் முறைமைதனை யுணராச்சிறியே னுய்வேனோ
பலகாபரணர்க் குபதேசம் பாலித்தருளும் பரகுரவா
பைந்தாற்கூந்தற் றெய்வானை பரிந்துமகிழ வருகணவா
புனைபாமாலை தரித்தேத்தும் பொருவிலருணகிரிநாதன்
புகழ்வீட்டின்பம் பெறவுதவும் போரூர் முருகப்பெருமானே"

இனி இம்மணிவாசகக் கருப்பொருள் எழுதி முடிப்போம்.

உலகத்தில் பல்வேறுயப் பரந்துள்ள அநேக சமயங்களுள் யாவரும் சுருதி, யுக்தி, அநுபவம் என்னும் திரிவிதத்தாலும் ஐயந்திரிபின்றி நிச்சயமாகக் கொள்ளத்தக்கதும், முத்திக்குச் சேர்க்கவல்ல பன்மார்க்கங்களினும் சிறப்புற்று விளங்கவல்ல சன்மார்க்கமாயுள்ளது குருமார்க்கமே யாகும்.

கல்லும் முள்ளும் கலந்தபாதையில், செடியும் கொடியும் அடர்ந்து படர்ந்திருக்க, மிடியும் புடையுமான மாயா விசித்திரத்தினடுவே, சடயும்

பிடியுங்கொடுக்கும் விலங்கினங்கள்மத்தியில், ஓர் ஊருக்குச்செல்லவேண்டி விரும்பின ஒருவன் என்னசெய்வான்? கரடே முருடும் பாவும் கலந்து, நடந்து நடந்து வழியொன்றுமண்டாகிப் போவதற்குப பிரியமுள்ளதாய், இன்னும் செல்லச்செல்ல இலபர் பயப்பதாய், மேலும் மேலும் தைரியம் கொடுத்து உல்லாச அபிவிர்த்தியாய், என்றும் திர்ப்பதியாய்த் தன்னைச் சேர்க்கவல்ல ஒருவழியை யல்லவோ தான் அடையவேண்டும். அப்பேற் கொத்த முன்னோர் சென்ற முதுநெறியாயுள்ளது குருமார்க்கமே. "நமக்குக் குருப்பார்வையலலாமற் கூடக்கிடைத்திடுமோ" என்றும் "சிந்தை குழைந்து சகஞ்சேரக் குருவருளால் வந்தவழி நல்லவழி" என்றும் அருமைத் தாயுமானவர் திருவாய்மலர்ந்தருளியதை நோக்க நோக்கத் திருப்பெருந்துறையாய குருமுறையின் உள்ளுறை நன்குவிளங்கும்

அளப்பருந்தன்மையையுடைய பரம்பொருளை நம்மிடத்து உள்ளதேயென "ஊனுக்குள்ளே சிவமணம் பூத்தது"-அளந்து காண்பித்த குருநாதனிடம் உண்டாகும் நம்பிக்கையைவிட வேறு எந்தப்பொருளிடத்தில், எந்த மார்க்கத்தில், எந்தக் கலைஞானத்தில், எந்த சாஸ்திரத்தில் உண்டாகும்? உண்டானாலும் இத்தகைய திடமான பூரணபக்தியும் அபேத இலக்கணமும் அவிரோத ஐக்கியமும் வேறு எதிலுண்டாகும். மறையும், ஆகமும் ஒத்துநிற்கும். இந்த மேலான அனுபவத்தை எவ்வெனன்று இயம்புவது? யுக்தியின் யூகத்திற்கும், சாஸ்திர சமயத்திற்கும், அடைந்தோர் புந்தியில் அமிர்தமாயச் சொரியும். இந்த ஆனந்தானுபவத்தை யெப்படியுரைப்பது? கண்டதைப்பற்றி அழுந்தி நிச்சயித்துத் தெளியவல்ல அந்தக்கரணத்தின் சுவபாவம், சார்ந்தவண்ணம் ஆகும் இயல்பினையுடைய பளிங்கினையது. கண்டதைக்கொண்டே காணாததைப் பூகிக்கவல்ல அனுமானத்தைக் கைக்கொண்டதும், பிரதியக்ஷத்தையே இன்னும் பெருக்கி மனத்திற் பூரணமாக்கி அறிந்துகொள்ளவல்ல இயல்பினையுடையதாகவும் இருக்கின்ற நமது மனோதத்துவத்திற்கு மானைக்காட்டி மானைப்பிடிக்கும் கொள்கைபோல, குருமூர்த்தி தனைக்காட்டி, தன்னிலே தலைவனையும் காட்டுகிறார்.

பரம்பொருளை ஒன்றென்றும், இரண்டென்றும், உரு என்றும் அரு என்றும், சூனியமென்றும், அணுவென்றும், அண்டமென்றும் கூறுகிற்பர். ஆனால் இவை யாவையுமான ஆதியுமந்தமுமில்லா அரும்பெருஞ்சோதியே

சற்குருவாக வந்த மூர்த்தியே நான் கண்டது, இதுவே மெய்ந்நெறி விளக்கம்.

"ஒன்றென்பர் பலவென்பர் உபயமென்பர் உருவென்பர்
அருவென்பர் யோகமென்பர்
அன்றென்பர் சூனியமேயென்பர் அன்றி யறிவென்பர்
அறிவிறந்த பொருண்
நானென்ப ரொன்றை யொவ்வாமலோதா நிற்பருலகர்
இவையனைத்துமாய் நின்றசோதி
இன்றெம்மையாள மானிடனுய்வந்த விறையென்றே யறிந்தோ
மற்றறியோம் ஒன்றும்."

பின்னும் இங்ஙனம் சர்வேசுவரனை கண்டவாறு மனம்போன போக்கெல்லாம் காயமெல்லாம் வாயாய்ப்பிதற்றி, மனோனிலையும் தப்பித் தேவர் கூட்டங்களும் வருத்தமற உய்யும்வழியை அடையாது இருக்க, உனதுவண்ணத்தைக்காட்டி, வடிவுகாட்டி, திருவடியின் திறந்தையும்காட்டி, பிறவிவேரையும் அறுத்துக்காட்டி, என்னையும் ஆட்கொண்ட நின்பெருமையை, எங்ஙனம் புகழ்வது? இந்த அருட்பெருங் கருணையை எவ்வாறு சிந்திப்பது! இதுபற்றி யன்றோ திருவாசகம்,

"வண்ணந்தான் சேயதன்று வெளிதே யன்ற
நேகநேக னணுவிலிறந்தா யென்றங்
கெண்ணந்தான் தடுமாறி யிமையோர் கூட்ட
மெய்துமா றறியாத வெந்தாயுன்றன்
வண்ணந்தா னதுகாட்டி வடிவு காட்டி
மலர்க்கழல்க ளவைகாட்டி வழியற்றேனை
திண்ணந்தான பிறவாமற் காத்தாட் கொண்டா
யெம்பெருமான் என்சொல்லிச் சிந்திக்கேனே"

குருவருள்.

திருத்தொண்டர் வெண்பா (திருக்குறளருத்தசாரத்துடன்) விலை அணா—1½

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தருமநெறி.

தருமங்கள் எல்லாம் பலசமயங்களுக்குப் பொதுவாவனவும் ஓரொரு சமயத்துக்கே சிறப்பாவனவும் என இருதிறப்படும். பொதுத் தருமங்கள் பொய்யாமை கள்ளாமை கொல்லாமை வெகுளாமை முதலியனவாகப் பலதிறப்படும். இந்தத் தருமங்களை மேற்கொண்டொழுகுவது மக்கட்பிறவி எடுத்தார் அனைவருக்கும் இன்றியமையாது வேண்டப்படுவதோர் கடப்பாடாகும். இந்தக் கடப்பாடு கடவுளுண்மையைக் கைக்கொண்டொழுகும் ஆத்திகரான் மாத்திரமல்ல, அவ்வுண்மையைப் புறம் தள்ளொழுகும் நாத்திகர் தம்மாலும் அங்கீகரிக்கப்பட்டு வருவதொன்றும். தருமநெறிகளைக் கைக்கொண்டொழுகவேண்டிய கடப்பாட்டை நாம் அணுகி ஆராய்ந்து துருவிச் செல்வதுண்டானால் அக்கடப்பாடு கடவுளுண்மை பற்றியே எழுந்துளதென்பது விவேகிகளுக்கு இனிது புலப்படும்.

நாம் பொய் பேசாது உண்மையைத்தானே எப்போதும் பேசுதல் வேண்டியது எற்றுக்கு? நாம் பிறர்பொருளைக் கவர்தல் கூடாது என்பது எதனால்? நாம் யாதொரு உயிரையும் கொல்வது ஆகாது என்பது எதன் பொருட்டு? நாம் கோபம் கொள்வது ஆகாது என்பது எதுபற்றி? என்று இந்தத் தருமநெறிகளைக்குறித்து மேலும் மேலும் விசாரித்துக் கொண்டு செல்வோமாயின், இந்தத் தருமங்களுக்கெல்லாம் ஆதாரமாயுள்ள உண்மை எமக்கு வெளிப்பட்டுப் புலப்படும்.

இந்தத் தருமங்களை நாம் அனுசரிக்கவேண்டியதெல்லாம் உலகம் நன்கு நடைபெறுதற்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படும் என்று இக்காலத்துள்ள லௌகிக வாதிகள் கொள்வர். உலகம் நன்கு நடைபெறுதல் வேண்டுமே என்பதைத்தான் நாம் சிந்திக்கவேண்டிய தெற்றுக்கு? நமது நயத்தையும் நமது சுகத்தையும் மாத்திரமே நாம் சிந்தித்துப் பிறருடைய நய சுகங்களைப் புறக்கணித்தொழுகினும் பெறப்படுமே இருக்

சொல்லை? நமது நயத்தின் பொருட்டும் சுகத்தின் பொருட்டுமே நாம் விரும்பியதை எல்லாம் செய்தலன்றோ நமக்குப் பயன்படத்தக்கது? நாம் விரும்பியவாறு செய்ய ஒட்டாமல் நம்மைத் தடுத்துவைப்பது நமது சுயேஷ்டத்தை (Liberty)-த் தடுத்தவாறாகுமன்றோ?

அற்றன்று; பிறர்க்குத் தீங்குவிளைத்தற்குரியதொன்றை நாம் நமது நயத்தின்பொருட்டுச் செய்வதுண்டாயின், அப்பிறர் எல்லாம் திரண்டு நமக்குத் தீங்கு விளைப்பராதலால், ஆதலிங்கால் நாம் வருந்தாதபடி, நாம் பிறர்க்குத் தீங்குவிளையாமல் இந்தத் தருமங்களை அனுசரித்தல்வேண்டும் என்பராயின்; பிறரால் எமக்குக் கெடுதி சூழ்வது கூடாததொரு நிலையில் நாம் இருப்பதுண்டாகில் இந்தத் தருமங்களை நாம் அனுசரியாமல் எமது இஷ்டப்படி ஒழுகலாமன்றோ?

இன்னணமன்று; இத்தருமங்களை நாம் அனுசரியாதொழியின், கடவுளாற் தண்டிக்கப்படுவேம் என்பராயின்; இஃது உண்மையேயாகும். ஆகவே, கடவுள் ஒருவர் உண்டென்று கொண்டாலே நாம் இந்தத் தருமங்களை அனுசரித்தலும் வேண்டும் என்றபடியாகும். இன்னும் அப்பாற் செல்வாம்.

இந்தத் தருமங்களை நாம் அனுசரித்தல்வேண்டும் என்னும் கடப்பாட்டைக் கடவுள் தான் எம்மேற் சுமத்திய காரணம் யாதாமோ? கடவுளுக்கு ஆன்மாக்கள் எல்லாம் புத்திரர் ஆதலின் அவருடைய புத்திரர்களுள் ஒருவருக்காவது மற்றொருவர் தீங்குசெய்வது அவருக்குப் பிரீதியாகாதாதலின், அவர் இந்தக் கடப்பாட்டை எம்மேற் பொறித்தார் என்பராயின்; அவர் தம்முடைய பிரீதிப்பொருட்டாக எம்மேல் ஒரு கடப்பாட்டை ஏற்றலாங்கொல்? அரசன் ஒருவன் தன்னுடைய விருப்பத்தின் பொருட்டாக ஒரோர் பிரமாணத்தைத் தனது பிரசைகளுக்கு விதிப்பானாயின், அவர்கள் அந்தப் பிரமாணத்தை முறையான பிரமாணமென்று கைக்கொள்வரா? அன்றியும் கடவுள் தம்முடைய புத்திரருட் சிலர் பொருட்டாகப் பிறர்க்கெல்லாம் ஒரு பிரமாணத்தை விதிப்பது நீதியாகுமா? தம்முடைய புத்திரருள் எவருக்காவது தீங்குவிளையாதபடி காக்கவேண்டியது கடவுளுடைய கடன். அவர் தாம் செய்யவேண்டியதொரு அருட்கடன் நிமித்தமாக, ஆன்மாக்களுக்கு யாதொரு கடப்பாட்டை விதிப்பது முறையாகாதன்றோ!

மெய்கண்ட சாத்திரம் பதினான்கு மூலம் விலை அணா—8.

பின்னை இந்தத் தருமங்கள் தாம் எமக்கோர் கடப்பாடாக அமைந்தவை எங்ஙனம் என்பதை நாம் நுண்ணிதாக ஆராய்வாம் எனின், இக்கடப்பாடு எம்பொருட்டாகவே எமக்கு விதிக்கப்பட்டதென்பது இனிது பெறப்படும். இந்தத் தருமங்களை அநுசரித்தலால் எமக்கு எய்தற்பாலதாகிய பயன் யாதாமோ எனின், அப்பயன் நாம் எல்லாம் கடவுளுடைய சொரூபத்தை உணர்ந்து, அச்சொரூபநிலையைப் படிமுறையாகப்பயின்று, காலாந்தரத்தில் அதனை அநுபவித்தற்குரிய பக்குவத்தை அடைவதேயாகும் கடவுள் உண்மைச் சொரூபர். அவருடைய இந்த உண்மைச்சொரூபத்தை நாம கைவல்லியப்படுத்துமாறே நாம் எப்போதும் உண்மையைப் பேசி உண்மையிற பழகுதல்வேண்டும் என்னும் விதி ஏற்படுத்தப்பட்டது. கடவுள் எவருக்காவது தீங்குசெய்யாத நன்மைச்சொரூபி. இந்தச் சொரூபத்தை நாம் கைவல்லியப்படுத்துமாறே நாம் பிறர்பொருளைக் கவராமையும் பிறவுயிருக்கு இன்னாசெய்யாமையுமாகிய கள்ளாமை கொல்லாமைகளை விதிககப்பட்டன. முத்தியிலே கடவுளுடைய சொரூபத்தை அநுபவிப்பதற்கு அந்தச் சொரூபத்தை நாம் நாடோறும் பயின்று அந்தச் சொரூபமயமானால் தானே அது எமக்குச் சுவைக்கும். அந்தச் சொரூபத்தை நாம் பயிலேம் எனின், அது எமக்குச் சுவைக்கமாட்டாது. ஆகவே முத்தியின்பத்தை நாம் அநுபவித்தற்கு இந்தத் தருமங்களை அநுசரிப்பதெல்லாம் அரிச்சுவடி கற்பதுபோலாகும். இந்த உண்மை முத்திநிலையை உள்ளபடி விளக்கிக்காட்டும் சைவ சித்தாந்தத்தான் மாத்திரமே அறியத்தக்கதாம்.

ச. சபாரத்தின முதலியார்.

விபூதி விளக்கம் விலை அணா—4.

என ஒப்பில்லாத அன்பே ஓர் உருவங்கொண்டதுபோலப் பார்ப்பவர்களு க்குத் தோன்றும்படித் தீவிரதரப் பக்தியில் நிலைத்தார்.

இனி, காளத்திநாதரைக் கலந்த அன்பாகிக் கசிந்து உள்ளுருகும் நலம் வாய்ந்த திருகண்ணப்பர் மிருகங்கள் வசிக்கும் காட்டில் காளத்திவள்ளலார் தனித்திருக்கிறதற்காகப் பெரிதும் வருந்தினர். சிவகோசரியார் என்னும் பார்ப்பனர் குடுமித்தேவரைக் குளிர்ந்த நீரினுல் அபிஷேகஞ் செய்ததற்கு வருந்தினர். காளத்தியாரைப் பிரிந்தகாலத்துக் கன்றைவிட்டு நீங்கிய தலையீற்றுப் பசுப்போல வருந்தினர். உறவினரில்லாமலும் பசியினுல் வருந்தியும் நின்ற காளத்தி ஐயரிடம் பரிவுகொண்டனர். மரப் பொந்தினை விடாது பற்றிக்கொள்ளும் உடும்பைப்போலக்குடுமித்தேவரை விடாது பற்றினர். இலையில் இறைச்சியும் வாயில் நீரும் தலைமயிரில் மலரும்கொண்டு குடுமித்தேவர் பசிதீர்க்கக் கொண்டுவந்து மாதிலா மகிழ்ச்சியினுல் படைத்து ஒப்பரிய பூசனை செய்தார்.

காளத்தி முதல்வனுர் அருள்நோக்கால் இரசகுளிகையால் இரும்பு பொன்னுவதுபோல இருவினையும் மும்மலமும் ஒழிந்து கண்ணப்ப சுவாமிகள் காளத்தி மலைக்கொழுந்தன்றி பற்று மற்றறியாராய் அயலறியா அன்பு பிழம்பாய்த் திரிந்தனர். உடனே காளத்தியமர்ந்த கண்ணுதற் கடவுளார் சிவகோசரியாருக்குத் திருக்கண்ணப்பர் அன்பின் திறத்வை,

"அவனுடைய வடிவெல்லாம் நம்பக்கல் அன்பென்றும்
அவனுடைய அறிவெல்லாம் நமையறியும் அறிவென்றும்
அவனுடைய செயலெல்லா நமக்(கு) இனியவாம் என்றும்
அவனுடைய நிலை இவ்வா(று) அறிநீ என்றருள் செய்தார்"

என்று எடுத்து விளக்கி ஆகம விதிப்படிசெய்த பூசையினும் அன்புவிதி (Law of Love)ப்படிசெயத பூசை மிக்கது என்று உண்மை தெளிவித்தனர். "மெய்யன்புடனே எழுந்தவினை தூயவர்க்கு மன்னுமிகு பூசனையேயாம் அன்பு வழக்கினுல்" என்று தெய்வச்சேக்கிழார் கல்லெறிந்த சாக்கியனுரைக் குறித்ததை நன்கு சிந்தித்தல்வேண்டும். அன்றியும்,

"அகநிறைந்த பேர்உவகை அடங்காத ஆதரவால்
மகவு மகிழ்ந்(து) உரைப்பார்கள் வன்மைபுரி செயலினுல்
இகழ்வனவே செய்தாலும் இளம்புதல்வர்க்(கு) இன்பமே
நிகழும் அதுபோல் அதறகு நீள்சடையோர் தாமகிழ்ந்தார்"

என்று தாய் தந்தையர் தங்கள் குழந்தைகள் இழிவான செயல் செய்தாலும் பேரன்பாகக் கொண்டு பேசுவார்கள். அதுபோல் உலகமெல்லாம் பெற்ற பெற்றெடுத்த அம்பாளோடு (கன்னி) கூடி உலகு இயக்கும் கடவுளாகிய (பிரமசாரி) அம்மையப்பர் தமது அடியவர்களாகிய குழந்தைகள் செய்யும் வன்மையான தொண்டினையும் ஏற்று அருள்புரிவர் என்பது விளக்குகின்றது. அருளில ஆராய்தல் இயலாத காரியமாகும்.

அன்றியும் திருக்கண்ணப்பர் செய்த பெருந்தொண்டை மேம்படுத்துவதான செருப்படி காளத்தித் தந்தையார்க்கு முருகவேளினது சேவடியினும் தமக்குச் சிறப்புடையது என்று விளக்குகிறார்.

> " விருப்புறும் அன்பெனும் வெள்ளக்கால்
>   பெருகிற்(று) எனவீழ்ந்த
> செருப்படி அவ்விளம்பருவச் சேய்அடியில்
>   சிறப்புடைத்தால் "

இம்மட்டோ கண்ணப்பரான் கடவுளரை காளத்தி அண்ணலார் பாராட்டியது.

வேத வாக்கியங்களும் முனிவர் துதிப்பவைகளும் மந்திரங்களும் ஆகிய இவை எல்லாவற்றிலும் கண்ணப்பர் முகமலர்ச்சியோடு காளத்தி உடையாரை அன்றி வேறு அறியாத வார்த்தைகளே பேரானந்தம் விளைப்பதாகும் எனத் தெளிவிக்கிறார்.

> " மன்பெருமா மறைமொழிகள் மாமுனிவர் மகிழ்ந்துரைக்கும்
> இன்பமொழித் தோத்திரங்கள் மந்திரங்கள் யாவையினும்
> முன்(பு) இருந்தும் மற்றவன்றன் முகமலர அகமெகிழ்ந்த
> அன்பில் நினைந்(து) எனையல்லால் அறிவுறுமொழி நல்ல "

என்று காற்றுவடிவமான காளத்தியார் கண்ணப்பர் திறம் பேசினர். சிவகோசரியாருக்கு மேலும் உண்மைதெளிவிக்க மறுநாள் நடக்கும் அற்புதச் செயலைக் குறித்தனர். மலைக்கொழுந்துக்கு கண்ணில் இரத்தம்வருவதைக் கண்ணுற்றுத்திண்ணனார் எனனும்கண்ணப்பர் உடனே ஆவிசோர்ந்து உன்மத்தரைப்போல் மயங்கினார். வாயில் உள்ள நீர் சிந்தியது. கையில் உள்ள ஊனும வில்லும் விழுந்தன. தரையில் பதைத்து வீழ்ந்தார். உடனே திருவருட்பாங்கு உணர்ந்து விளங்கும் கண்ணப்ப சுவாமி ஊனுக்கு உண்டான

[illegible] மஞ்சரி விலை ரூபா 1—4—0

நோயை ஊனே தீர்ப்பது என்னும் உலகு உரையை நினைந்தனர் தமது கண்ணைப்பிடுங்கி அப்பவே இரத்தம் நின்றுவிட்டது. குடுமித்தேவர் மற்றொரு கண்ணிலும் இரத்தம் சிந்தவே திருக்கண்ணப்பதேவர் தம்முடைய இன்னொரு கண்ணைத்தோண்டத் தொடங்கினபோது தேவதேவனும் முழுதுமானவராய் நின்ற காளத்தியுடையார் பெருந்தேவனார் "நில்லுகண்ணப்ப" என்று தடுத்தனர் ஆண்டனர் கொண்டனர் அருளினர்.

இத்தகைய செயற்கரிய செய்த பெரியோர்கள் ஏகதேசததே பராமுகமாக இபதலையாய் தமக்குக் கிடைத்த ஊன் முதலிய உணவாதிகளைக் கடவுளுக்குப் படைத்து மகிழ்ந்தார் என்பதைக்கொண்டு அன்னாரின் திருவருட்பெருமை ஆழ்ந்தறிந்து வாழ்த்திவணங்காது துரபிமானத்தால் கலக்குண்டு பொருந்தா வினுநிகழ்த்துவோர் அதிதீவிர பக்குவத்திற்செய்த அன்பின் திறத்தை எங்ஙனம் அளந்துரைக்க வல்லார்.

"தடுக்கலாகாப் பெருங்காதல் தலைநின்ற அருளுங் கண்ணப்பர்
இடுக்கண் களைந்து ஆட்கொண்டருளும் இறைவர் மகிழ்ந்த காளத்தி"

க்குச் சென்று பணிந்து அருளால் ஏறி அன்பு ஆறு மடுப்ப மலைமேல் மருந்தை வணங்குதலே எவர்க்கும் உரிய கடமையாகும்.

கண்ணப்ப சுவாமி ஊன் தின்றதைமாத்திரங்கொண்டு வினு நிகழ்த்துவோர் கண்ணப்பர் என்பது காரணப்பெயர் என்பதை ஊன்றிநோக்கித். தாமும் அங்ஙனம் தமது கண்களைக் கடவுளுக்கு உரியவை என்று பிடுங்கி அப்ப எவ்வளவு விரைவில முந்துவர் என்பதை ஆழ்ந்து நினைத்தல்வேண்டும். இவ்விரண்டு செயலும் ஒருங்கே செய்த திறத்தை அறிந்து அடங்கி நில்லாமல் ஒருசெயலைக் கொண்டு விவகரித்தல் மற்றொரு செயலை மறத்தலாகும்.

பதினோராந் திருமுறையிலுள்ள நக்கீரதேவரும் கல்லாடதேவரும் அருளிச்செய்த திருக்கண்ணப்பதேவர் திருமறங்களை ஊன்றிவாசித்தறிதல் வேண்டும்.

திருத்தொண்டர்களின் நிலையை யாவரே ஆராய்ந்து அளவெடுத்து உரைக்கவல்லார். சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் எனும் நான்கு நெறிகளிலும் முதலிலுள்ள சரியை மார்க்கம் கடைப்பிடித்து ஒழுகிய பெரியோர்கள் பெரும்பான்மையோர் ஆதலால் தொடக்கம்பற்றியும் மிகுதிப

றியும் 'தொண்டு' செய்தோர் புராணம் திருத்தொண்டர் புராணம் ஆகும். "ஓவா இன்பம் உற்றிருந்தோர் தொன்று மரபின் அடிதொண்டு தோய்ந்த அன்பில் தோய்ந்தோர். குறிப்பில் அடங்காப் பேரன்பு வாய்ந்தோர். ஐம்புலனில் புலப்படா இன்பம் புணர்ந்தோர். மெய்யுணர்வினில் பொலிந்தோர். ஆனந்தக்கூத்தர் திருவடிப்பேறே கொண்டோர். தணியாத ஆனந்தத்தால் மயிர்முகிழ்ப்பக் கண்புனல்பொழிய ஆவியினும் அடைவுடையராய் சித்தநிலை திரியாமல் பருகா அமுதத்தைக் கண்களால் பருகுவோர். மணிகண்டர் செயல் கருத்திற்கொண்டு செம்மைநெறி சேர்ந்தோர். அறிவுகொண்ட நாள்தொடங்கி ஆதிமுதல்வர் தானே என்னும் உரிய பொருள் எனக்கொண்டோர். பல உயிர்க்கும் அருள் உடையர். ஒருமைநெறியின் உணர்வுவர ஓதிப்பணிந்தே ஒழுகுவோர். உலகு விளக்கும் திருப்பேரம்பலம் வணங்குவோர். அறிவின் எல்லையாயது தில்லை எனத்தேர்வோர். இன்பவெள்ளத்திடை நின்றும் ஏறமாட்டாது அலைவார் போல் என்புமுருகி உயிர் ஒன்றி உடம்பும் ஒன்றும் என இசையும் மெய்க் குணமிக்கோர்.

"நின்றாலும் இருந்தாலும் கிடந்தாலும் நடந்தாலும்
மென்றாலும் துயின்றாலும் விழித்தாலும் இமைத்தாலும்
மன்றாடு மலர்ப்பாதம் ஒருகாலும் மறவாமைக்
குன்றாத உணர்வுடையார் தொண்டராம் குணமிக்கார்.

என்று கண்ணுதல் திருமுன்பு தாழ்ந்து வீழ்ந்து எழுந்து ஆரத்தே உள்ள கன்று பசுவினைக்கண்டு அணைவதுபோல் நெருங்கி ஒழுகுவோர் திறமாகும்.

ஆகவே திருக்கண்ணப்ப தேவர் முதலிய பெரியோர்களை அளவைகளாலும் ஆராய்ச்சியாலும் பக்குவம்பார்த்தல் பெரும்பயனை ஒரு சிறிதும் விளைக்காது.

உயிர் இரக்கமும ஆன்ம உருக்கமுமாகிய ஜீவகாருண்ய ஒழுக்கம் சாதனமாகக்கொண்டு மேல்நிலைக்குரிய ஏனைய ஒழுக்கங்களைக் கைக்கொண்டு முழுதுமான இறைவன் திருவடிப்பற்றும் கொண்டுவாழ்தல் வேண்டும். எல்லாப்பொருளிலும தங்குவோன் இறைவனே. இறைவன் சக்தியை சரீரமாக உடையவனே. அடி-சக்தி,

"போற்றி எல்லா உயிர்க்கும் போகமாம் பூங்கழல்கள்" எனவே உலக நன்மைக்குக் காரணமாக உள்ளது இறைவன் திருவடி.

நீராடேலோ என்பது சரீரசுத்தம். உடம்பு தூய்மையானபின் உள்ளம் தூய்மையடையும். உள்ளம் தூய்மை அடையவே திருவடிப்பற்று உண்டாகும். திருவடிப்பற்று உண்டானால் உண்மை உண்டாகும். பலபட விரிந்த அறிவையும் குவிந்த மனத்தால் அடக்குவோர் பெரும்புண்ணியர்.

திருவடியின் பெருமை இவ்வளவு என்று சொல்ல இயலாது. சாரங் கொண்ட சைவ சித்தாந்தத்தேன் அருந்தினர் சிலரே.

ஓது சமயங்கள் பொருள் உணரு நூல்கள்
ஒன்றோடொன்(று) ஒவ்வாமல் உள பலவும் இவற்றுள்
யாது சமயம் பொருள்நூல் யா(து) இங்(கு) என்னின்
இதுவாகும் அதுவல்லது எனும் பிணக்கது இன்றி
நீதியினால் இவை யெல்லாம் ஓரிடத்தே
காணநின்றது யாதொரு சமயம் அதுசமயம் பொருள்நூல்
ஆதலினால் இவையெல்லாம் அருமறை ஆகமத்தே
அடங்கி யிடும் அவையிரண்டும் அரனடிக்கீழ் அடங்கும்.

எல்லா அறிவின் முடிவும் திருவடியேயாகும்.

“ ஆகமமாகிநின் றண்ணிப்பான் தாள் வாழ்க ”

“ உன் பொன்னடிகள் கண்டு இன்று வீடுற்றேன் ”

அன்பர்கள் மெல்லினத் துதிப்பவை யாவும் திருவடிக்கீழ் அடங்கும்.

“ அல்லல் பிறவி அறுப்பானே ஓவென்று
சொல்லற் கரியானைச் சொல்லித் திருவடிக்கீழ்
சொல்லிய பாட்டின் பொருள் உணர்ந்து சொல்லுவர்
செல்வர் சிவபுரத்தின் உள்ளார் சிவனடிக்கீழ்
பல்லோரும் ஏத்தப் பணிந்து ”

Beneath THY Sacred Feet they learn the Meaning of their Song.

“ தில்லை மூதூர் ஆடிய திருவடி
ஆண்டு கொண்டருள அழகுறு திருவடி ”

“ திருவடி இணையைப் பிரிவினை அறியா
நிழலதுபோல் ” பற்ற வேண்டும்

“ ஆமாறுன் திருவடிக்கே அகம் குழையேன் அன்புருகேன்
பூமாலை புனைந்தேத்தேன் புகழ்ந்துரையேன் ”

“ சிந்தனைநின் றனக்காக்கி நாயினேன்றன்
கண்ணிணைநின் திருப்பாதப் போதுக்காக்கி ”

“ உடைந்து நைந்து உருகி உன் ஒளிநோக்கி
உன் திருமலர்ப் பாதம்
அடைந்து நின்றிடுவான் ஆசைப்பட்டேன் ”—என ஆளுடைய
அடிகள் திருவடிப்பற்றின் திறம் பேசினர்.

ஆளுடைய அரசுகளும் தனியே திருவடித்தாண்டகம் அருளியதால் திருவடிப்பற்றின் அவசியம் விளங்கும்.

“ அரவு அணையான் சிந்தித்து அரற்றும் அடி
சரவணத்தான் கைதொழுது சாரும் அடி
சார்ந்தார்கட்கு எல்லாம் சரணும் அடி
கணக்கு வழக்கைக் கடந்த அடி
அழகு எழுதலாக அருட் சேவடி
பெரும்பித்தர் கூடிப் பிதற்றும் அடி
உயிரண்டும் ஒன்றோடொன்று ஒவ்வா அடி
உருவென்று உணரப் படாத அடி
உரைமாலை எல்லாம் உடைய அடி
உரையால் உணரப் படாத அடி
அரை மாத்திரையில் அடங்கும் அடி
அகலம் அளக்கில் பாரில்லா அடி
சித்திரமாய் உள்ளே திகழ்ந்த அடி
மந்திரமும் தந்திரமும் ஆய அடி
பறறற்றார் பற்றும் பவள அடி ”

128 அடியான் மிகுத்துவைத்த ஆசிரிய விருத்தத்தால் திருவருட்பிரகாச வள்ளலார் திருவடிப்புகழ்ச்சி என்று இத்திருவடியின் பெருமைகளை விரிவாயப் பாடியுள்ளார்.

“ பராசத்தி வடிவாம் பதம், சிற்சத்தி இச்சாஞானக்கிரியை முச்சத்தி வடிவாம் பதம், விந்தைமோகினி அசைவிக்கும் பதம், அருட்சத்தி

தாயுமானசுவாமி பாடல் மெய்கண்ட விருத்தியுரை ரூபா 3—8—0.

உருவாம் பதம், அவாத சாரதப் பதம், சகலர் விஞ்ஞானகலர் பிரளயா கலர் இதய சரசூபியாம் பதம், அனுபக்ஷம் சம்புபக்ஷம் சமரசம் உறும் பதம், சூக்ஷ்ம ஸ்தூல அதிசூக்ஷமத்தின உயிராம் பதம், விவித ஆன்மப் பகுதி தாங்கும் பதம், பிண்டாண்ட அகிலாண்ட பிரமாண்டம் தடிக்க அருளும் பதம், சகசமல இருளகல நிமல சுயம்பிரகாசம் குலவும் பதம், மதாதீத வெளிநடுவில் ஆனந்த நடனமிடும் பதம், வினையொப்பு மலபரி பாகம் வாய்க்க மாமாயை மிதிக்கும் பதம், பிறவியில் அழுந்தும் உயிரை அருளின் எடுக்கும் பதம், ஊர்த்ததாண்டவஞ் செய்யும் பதம், முயலகன் மீதில் ஊன்றிய பதம், அழியாத சத்தநிலை வழங்கும் பதம், மறைப்பாது கைச்செம் பதம், ஆயினும் மறைக்கும் எட்டாப் பதம், மறையவனுக்கு உலகம் ஆக்கின்ற அதிகாரவாழ்வை ஈயும்பதம், மால் அருச்சிக்கும் பதம், உருத்திரற்கு முத்தொழில் வன்மை அருளும் பதம் என் அம்மை மலர்க் கையால் வருடும்பதம், மறலியை உதைத்தருளும்பதம், மறக்கருணை அறக் கருணை வாழ்விக்கும்பதம், மாறலுக்காகக் கால் மாறியாடிய பதம், எம்பந் தம் அற எமது சம்பந்தவள்ளல் மொழி இயல்மண மணக்கும்பதம், எம் முடைய நாவரசர் இசை பரிமளிக்கும் பதம், எமது நாவலாரூரர் இசைத் திருப்பாட்டுப் பதம், வாதவூர் எங்கோவின் இன்சொல்மணி அணியும் பதம், எழில்பரவை இலைய ஆரூர் மறுகில் அருள்கொண்டு இராமுழுதும் உலவும் பதம், எவ்வண்ணம் வேண்டினும் அவ்வண்ணம் அன்றே இரங்கி ஈந்தருளும் பதம், என் கண்களுக்கினிய நல்விருந்தாம் பதம், எங்கள்பதம் எங்கள் பதம் என்று சமயத்தேவர் இசை வழங்கிடும் பதம்.

இறைவன் திருவடி போற்றாதார் தலை இத்தகையது என்று,

"வீட்டுத்தலைவ நின்தாள் வணங்கார் தம் விரிதலைசும்
மாட்டுத்தலை பட்டிமாட்டுத்தலை புன் வராகத்தலை
ஆட்டுந்தலை வெறிநாய்த்தலை பாம்பினுடுந்தலை கதி
பூட்டுத்தலை வெம்புலித்தலை நாறறப் புழுத்தலையே"

இப்பாட்டால் விளக்குகிறது.

"ஆடிய கால்மலர்க்கே அன்புடையார் யாவர்
இங்கே அவர்க்கே இன்பம்
கூடியது என்(று) ஆரணமும் ஆகமமும்
ஆணையிட்டுக் கூறும் வார்த்தை

ஓடியதோ நெஞ்சே! உனதுறவது என்
பற்றலவாய உன்னேல் இன்னே
பாடியவன் திருப்பாட்டைப் படி கண்டாய்
இன்புல(கு) அப்படி கண்டாயே"

என நெஞ்சுக்கு அறிவுறுத்தல் அவசியம்.

ஆடுங்கால் Dance is Activity

இதுகாறும் விவகரித்தவற்றால் அறியக்கிடக்கும் உண்மைகள் கூறுதும்: உலகத்திலுள்ள பொருள்களை ஆராயப்புகுந்த பௌதிக சாஸ்திர ஆராய்ச்சியாளர் மண்ணின் அமைப்பை ஆராய்ந்து இயற்கைச் சக்தியின் கூட்டுறவால் இயங்குகின்றதெனவும் தத்வஞானிகளோ அண்டப்பரப்பினுள் காணப்படுவது அருள் வல்லபமே எனவும் முடிவுகட்டுகிறார்கள். அண்டத்தில் கண்டதுபோலவே பிண்டத்திலும் காணப்படுகிறது. பல உறுப்புக்களையும் தத்துவங்களையும் கொடுத்து உலக இன்பத்தை நுகரச்செய்து பேரின்பத்தை அவரவர் உடம்பைத் தந்தருளினபடியால் பிண்டத்திலும் கடவுளருள் வல்லபம் விளங்கும். பெரியோர்களுடைய அனுபவம் முழுவதும் அவர்கள் அருளிய பாடல்களில் வெளிவருதல் முடியாது. பெரியோர் காலாதீதர். அற்புதம் என்பது நாம் அறிந்தவைகளுக்குமட்டும் விரோதம். ஆற்றலாலும் அறிவாலும் அளவையாலும் பெரியோர்களை அளத்தல் கூடாது. இன்பம் அனுபவிக்கும் பக்குவியைப் பொறுத்தது. குடும்பத்தைப்பற்றி நின்ற அன்பு முறையே சிறிது சிறிதாக விசாலித்து உலகத்துள்ள ஜீவராசிகள்மீது உயிர் இரக்கமாகவும் ஆன்மாக்கள்மீது ஓர் உரிமைச் சகோதரர்கள் என்கின்ற ஆன்ம உருக்கமாகவும் விளங்கும். கொலை புலை தவிர்த்தலாகிய அறம் பண்டைக்காலந்தொட்டு இந்நாள் வரையும் தமிழ் நூலோர் அனுசரித்ததாகும். புலாலுண்போர் கூறும் அற்ப ஆதாரங்கள் பொருந்தா. ஜீவகாருணிய நன்னோக்கத்தோடு; இறைவன திருவடிப்பற்று அவசியம் ஆஸ்திகர்களாகிய அனைவர்க்கும் வேண்டும்.

ஆன்மா தனித்து இயங்காமல் சத்தைச் சார்ந்தகாலத்தில் சத்துவடிவமாகவும் அசத்தைச் சார்ந்தகாலத்தில் அசத்துவடிவமாகவும் விளங்கும். பல நிறக்கண்ணாடிகள் சுற்றிலுமவைத்து நடுவில் அமைத்த ஸ்படிகத்தைச் சூரியோதயகாலத்தில் பார்த்தால் ஸ்படிகமானது சூரியனுடைய ஒளியால்

நிறக்கண்ணாடிகளின்றும் பலநிறங்களைத் தன்மீதுகொள்ளும். அப்போது அதன் இயற்கை நிறம் ஆகாயம் மறையும். ஆயினும் உச்சிப்பகலில் இதே கண்ணாடிகளை சுற்றிலும் இருக்கப் பலநிறங்களை இந்த ஸ்படிகம்காட்டாமல் சூரியனை சிறந்த ஒளி வண்ணமாக விளங்குகிறது. இந்தத் திருஷ்டாந்தத்தால் பல நிறக்கண்ணாடிகள் என்பது பலவகையான இச்சைகளை ஊட்டும் உலக இன்பம். ஸ்படிகம் என்பது ஆன்மா. சூரியன் காலை வெயில் என்பது அருள் சிறிது விளங்கும் அவசரம். உச்சிப்பகல் சூரியன் என்பது திருவருள் செவ்வனே கிடைத்த அவசரம். ஆகவே திருவருளில் ஈடுபடாமல் உலகபோகங்களில் மூழ்கியிருக்கும்போது அவ்வுலகைச்சார்பாகவே உயிர் பற்றிநிற்கும். திருவருள் பூர்ணமாகக் கிடைத்தகாலத்தில் கடவுள் வண்ணமாய் விளங்கும். ஆகவே ஆன்மா சதசத்து எனப் பெயர் எய்தியது. 'பளிங்கு அனைய சித்து நீ' என்பதும் இதனாலே விளங்கும்.

"Life like a dome of many-coloured glass
Stains the white radiance of Eternity"

"பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை அப்பற்றைப்
பற்றுக பற்று விடற்கு"

இவ்வியாசத்தின் உரிமையைத்தொண்டமண்டலம் திருக்கைலாய பரம்பரைக் காஞ்சிபுரம் - ஞானப்பிரகாச தேசிக சுவாமிகள் ஆதீனத்துத் தம்பிரான் சுவாமிகளும், மஹா வித்வானுமாகிய சித்தாந்தப் பிரவர்த்தகாசாரியர்-சிவஸ்ரீ-கலியாணசுந்தர யதீந்திரர் என்னும் பெருந்தகையார்க்கு எம்மை ஆண்டருளும் அன்பின் அறிகுறியாக ஊற்றஞ் செய்தனுகின்றேன்.

"குற்றங் களைந்து குறைபெய்து வாசித்தல்
கற்றறியு மாந்தர் கடன்"

"எழுவகைப் பிறவிகளுள் எப்பிறவி எய்திடினும்
எய்துக பிறப்பில் இனி நான்
எய்தாமை எய்திடினும் எய்திடுக இருமையினும்
இன்பம் எய்தினும் எய்துக
வழுவகைத் துன்பமே வந்திடினும் வருக மிகு
வாழ்வு வந்திடினும் வருக

Essentials of Hinduism 3—0—0.

வறுமை வருகினும் வருக மதிவரினும் வருக அவ
மதி வரினும் வருக உயர்வோடு
இழிவகைத்து உலகில் மற்றெது வரினும் வருக அலது
எது போகினும் போக நின
இணையடிகள் மறவாத மனம் ஒன்று மாத்திரம
எனக்கடைதல் வேண்டும் அரசே
கழிவகைப் பவரோக நீக்குநல் அருளெனும
கதி மருந்துதவு நிதியே
கனக அம்பலநாத கருணை அங்கணபோத
கமல குஞ்சித பாதனே.”

சிவஞானமுனிவர் சேவடிவாழ்க.

மோ. கந்தசாமி முதலியார். B.A.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

மாம்ஸ போஜனக் குறைவும் மரக்கறி ஆகார உயர்வும்.

தொகுதி - 7 - பகுதி 9 - பக்கம் - 215 - தொடர்ச்சி.

முதலாவது-ஸ்ரீ,சடகோபர்: இவர் தண்டமிழ் தன்னில் நண்பொருள்காட்டி, வடமொழி வேதத்தை வாகாயப் புகன்றவர். வைணவ ஆழ்வார்களில் முதல் நிலை வாய்ந்து வைணவர்களாலும் ஏனைப்பலராலும் செந்தமிழ் பயின்ற எல்லா வித்துவான்களாலும் வெகுவாய் கொண்டாடப்படும் விமரிசை வாய்ந்தவர். இவர் கூறுகிறார். “ஹா! இஃதென்ன பித்துலகம்! பல்வகையாலும் வருத்தி, மீன்களைப் பலமான வலைபுட்படுத்திக் குமைத்திட்டுக் கொன்று தின்கிறார்கள்! இஃதென்ன பித்துலகம் இஃதென்ன பேயுலகம்!”

"மறச்சேவல் வலைப்படுத்திக் குளமைந்திட்டுக் கொன்றுண்பர்
அறப்பொருளை யறிந்தோரா ரீதென்ன வுலகியற்கை"

என்னும் அவர் தம் அற்புதத் திருமொழியை நன்குணர்ந்த யாவர் தாம் புலாலுண்ணலோடு புருஷோத்தமன் பக்தர்களாயிருக்க விரும்புவார்கள்? கல்லுங்கரையப் புல்லும் புலம்பச் சமரசம்போதித்துச் சில்லாண்டுகட்கு முன் சமரசம்வாய்ந்த திருவருட்பா ஆசிரியராகிய ஸ்ரீமத் - இராமலிங்க சுவாமிகள் கூறுகிறார்;—

"ஆணைப்பெண்ணாக்கி ஒரு நொடியில், அப்பெண்ணை ஆணாக்கிச் செத்தவர்களை யெழுப்புகின்ற திறமுடையவனானாலும், கொலைசெய்து புலாலுண்ணுங் கருத்துடையவனாயின் சத்தியமாய் அவனை ஞானியென்று கூறவே கூடாது."

"மருவாணைப் பெண்ணாக்கி யொருகணத்தே யயக்குமாப்பெண்
ணுருவாணை யுருவாக்கி யிறந்தவரை யெழுப்புகின்ற வுறவனேனுங்
கருவாணை யுறவிரக்கா துயிருடம்பைக் கடிந்துண்ணுங் கருத்தனேலெக்
குருவாணை யெமதுசிவக் கொழுந்தாணை ஞானியெனக் கூறொணாதே."

என்பதுதான் அவர் ஆணையிட்ட அருமைப்பாடல்!

இனி, மற்றும நமது மதநூல்களிலும் நீதிநூல்களிலும் கூறியுள்ள வற்றை இங்குக் குறித்திடுவோமாக,

கோல்பென்பது கொன்று தின்னாமை—ஔவை
கொல்லான் புலாலை மறுத்தானைக் கைகூப்பி
எல்லா உயிரும் தொழும்—திருவள்ளுவர்
ஊனைத்தின் றூனைப் பெருக்காமை முன்னிதே—இனியவைநாற்பது
கொல்லா விரதங் குவலயமெல் லாமோங்க
எல்லார்க்குஞ் சொல்லுவதென் னிச்சை பராபரமே
கொல்லா விரதமொன்று கொண்டவரே நல்லோர் மற்
றல்லாதார் யாரோ வறியேன் பராபரமே
கொலை களவு கட்காமங் கோட்பலவிட் டாலன்றோ
மலையிலக்கா நின்னருடான் வாய்க்கும் பராபரமே—தாயுமானவர்.

(இன்னும் வரும்,)

தி. பக்தவத்ஸலம் பிள்ளை, B. A., M. P. P. I.